

T.C.
A. .H.M.
2. Daire

Esas No: 2001/75588
Karar No: 2009/
Karar Tarihi: 13.10.2009

ALKIN - TÜRK YE DAVASI

(A HS m. 2, 3, 6, 13, 34, 35, 41, 44, 1 NOLU PROTOKOL) (2577 S. K. m. 13, 28) (YA A - TÜRK YE DAVASI) (AMAÇ VE OKKAN - TÜRK YE DAVASI) (SEY THAN AYDIN - TÜRK YE DAVASI) (HORNSBY - YUNAN STAN DAVASI)

(Ba vuru no: 75588/01)

KARAR

STRAZBURG

13 Ekim 2009

bu karar A HSnin 44/2 maddesinde belirtilen ko ullar çerçevesinde kesinle ecektir. ekli düzeltmelere tabi olabilir.

USUL

Davanın nedeni, T.C. vatanda ı Behice Alkının (ba vuran) Avrupa nsan Hakları Mahkemesine, 5 Ekim 2001 tarihinde, nsan Hakları ve Temel Özgürlüklerin Korunmasına Dair Sözle menin (A HS) 34. maddesi uyarınca, Türkiye aleyhine yaptı ı 75588/01 sayılı ba vurudur.

Ba vuran, Avrupa nsan Hakları Mahkemesi (A HM) önünde, Diyarbakır Barosu avukatlarından Tahir Elçi tarafından temsil edilmektedir.

OLAYLAR

I. DAVANIN KO ULLARI

Behice Alkın isimli ba vuran, 1985 do umludur ve ırnakta ikamet etmektedir. Ba vuran, olayların gerçekleşti i sırada, on bir ya ında olup ırnak iline ba lı Ortaba köyünde ikamet etmekteydi.

Davaya konu olaylar, taraflarca sunuldu u ve belgelerden anla ıldı ı ekliyle öyle özetlenebilir:

A. Olay

Ba vuran, 13 Mayıs 1996 tarihinde (on bir ya ındayken), di er çocuklarla birlikte köyünün yakınındaki çimlerde oynarken mayına basmı tır. Askerler tarafından hazırlanan belgeye göre, olaydan birkaç dakika önce, yakında bulunan Ortaba Jandarma Karakolunda görevli bir jandarma eri çocuklara alandan ayrılma larını söylemi ve ba vuran oradan ayrılırken mayına basmı tır.

Ba vuran, askeri bir helikopterle önce ırnak Askeri Hastanesine, daha sonra Diyarbakır Askeri Hastanesine götürülmü tür. 22 A ustos 1996 tarihinde Diyarbakır Askeri Hastanesi tarafından hazırlanan sa lık raporuna göre, ba vuranın sol baca ı diz kısmından kesilmi tir. Ba vuranın ailesinin yeterli maddi imkanı olmaması nedeniyle, sosyal hizmetler tarafından sa lanan yardımla ba vurana protez bacak takılmı tir.

B. Cezai kovu turma

Ba vuranın babası, 19 Mayıs 1996 tarihinde jandarmaya ifade vermi , olayın bir kaza neticesi gerçekleşti ini ve hiç kimse hakkında ikayetçi olmayacağını belirtmi tir. Ba vuran da 4 Haziran 1996 tarihinde vermi oldu u ifadesinde, kaza oldu unu belirtti i olayla ilgili olarak ikayetçi olmayacağını bildirmi tir.

Belirtilmeyen bir tarihte, Uludere Cumhuriyet Ba savcılı ı, olayla ilgili olarak resen soru turma ba latmı tir. 27 Haziran 1996 tarihinde, soru turmanın devam ettirilebilmesi için gerekli izin verilmesi talebiyle dava dosyası Uludere I dare Kuruluna gönderilmi tir.

14 A ustos 1997 tarihinde, Uludere I dare Kurulu, Cumhuriyet Savcısının izin talebini reddetmi tir. I dare Kurulu, askerin uyarısına ra men ba vuranın mayınlı araziden geçti ini belirterek askerler yönünden herhangi bir kasıt veya hatanın sözkonusu olmadığını yönünde karar vermi tir.

4 Aralık 1997 tarihinde, Diyarbakır Bölge dare Mahkemesi, Uludere I dare Kurulunun kararını resen incelenmi ve onamı tir.

Ba vurana göre, 14 A ustos 1997 tarihli karar ile 4 Aralık 1997 tarihli nihai karar kendisine veya ailesine tebli edilmemi , sözkonusu kararlardan ancak 2004 yılında haberdar olmu lardır.

C. Tazminat davası

26 Mart 1997 tarihinde, ba vuranın yasal velileri olarak anne ve babası, ç i leri Bakanlı ına ba vuruda bulunarak ba vuranın gördü ü zarar nedeniyle maddi ve manevi tazminat talebinde bulunmu lardır. 5 Haziran 1997de, ç i leri Bakanlı ı mahkeme kararı olmadan tazminat ödemesi yapamayacağını bildirmi tir.

16 Haziran 1997 tarihinde, ba vuranın ailesini temsil eden avukat, Diyarbakır dare Mahkemesinde ç i leri Bakanlı ı aleyhinde tazminat davası açmı tir. Aile, dava dilekçesinde ba vuranın görmü oldu u zarardan Devletin sorumlu oldu unu iddia etmi tir. Danı tayın içtihadına göre, ç i leri Bakanlı ının hatalı olmadığını tespit edilse bile, sosyal risk ilkesine göre, Devletin her halukarda ba vuranın gördü ü zararın sorumlulu unu üstlenmesi gerekti ini ileri sürmü tür. Ba vuranın ailesi, 6.000.000.000 TL maddi, 1.000.000.000 TL manevi tazminat talebinde bulunmu tur.

ç i leri Bakanlı ı ile ba vuranın ailesi sırasıyla 13 A ustos ve 15 Eylül 1997 tarihlerinde davanın esasına ili kin görü lerini sunmu lardır. 1998 ve 1999 yıllarında cezai kovu turma dosyası dare Mahkemesine sunulmu tur.

26 Nisan 2000 tarihinde, ba vuranın ailesi, avukatlarının yardımıyla Diyarbakır dare Mahkemesine mektup göndermi ve aynı mahkemenin geçen üç yıl içerisinde davanın incelenmesinde herhangi bir ilerleme kaydetmedi i konusunda ikayetçi olmu tur. Ba vuranın ailesi, dare Mahkemesinin dikkatini ya adıkları maddi zorluklara çekmi ve ödemeleri gereken mahkeme masraflarının sözkonusu sorunları arttırdı ını ifade etmi tir. Aile, mahkemeden kovu turmanın hızlandırılmasını talep etmi tir.

27 Nisan 2000 tarihinde, Diyarbakır dare Mahkemesi, ba vuranın gördü ü maddi zarar

miktarını hesaplaması için bir bilirkişi tayin etmiştir. Bilirkişi 17 Ekim 2000 tarihinde raporunu mahkemeye sunmuştur. Bilirkişi raporuna göre, başvurunun gördüğü maddi zarar 13.522.992.551 TL'dir.

21 Aralık 2000 tarihinde, Diyarbakır 1. Asliye Ceza Mahkemesi, başvurunun ailesine talep edilen miktarın tamamının ödenmesine karar vermiştir. 1. Asliye Ceza Mahkemesi, kararında, başvurunun güvenlik güçleri tarafından döşenen mayının patlaması sonucu zarar gördüğünü ve buna bağlı olarak Devletin sözkonusu zararı telafi etmesi gerektiğini sonucuna varmıştır. 1. Asliye Ceza Mahkemesi, sözkonusu kararını, kusurlu fiil ile zarar arasında illiyet bağı bulunmasını gerektirmeyen sosyal risk ilkesine dayandırmış ve terörle mücadelede kaynaklanan zarar yükümlülüğünün, adalet ve sosyal devlet ilkelerine uygun olarak toplumun tamamı tarafından paylaşılması gerektiğini kanaatine varmıştır.

Çiğli İlçe Emniyet Müdürlüğü, 2 Mayıs 2001 tarihinde sözkonusu kararı temyiz etmiştir.

Başvurunu, icra dairesine başvurularak Bakanlık aleyhinde bir ödeme emri çıkartılmasını talep etmiş ve sözkonusu talep kabul edilmiştir. Çiğli İlçe Emniyet Müdürlüğü, 21 Haziran 2001 tarihinde çıkarılan ödeme emrine uymayıp ek süre talebinde bulunmayınca, icra dairesi 6 Haziran 2002 tarihinde Çiğli İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne sözkonusu emri yerine getirmeye çağırmıştır.

25 Ocak 2003 tarihinde, Danıştay, Çiğli İlçe Emniyet Müdürlüğü'nün temyiz talebini reddetmiştir. Danıştay, askerler tarafından mayın döşenmesi ile başvurunun gördüğü zarar arasında illiyet bağı bulunmasına rağmen, makamların kusurlu olmadığını kanaatine varmıştır. Bu itibarla, 1. Asliye Ceza Mahkemesinin sosyal risk ilkesine dayanarak tazminata hükmetmesi yerinde bir karardır. Danıştayın kararı 11 Haziran 2003 tarihinde Çiğli İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne tebliğ edilmiştir.

1 Temmuz 2003 tarihinde, Çiğli İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne başvurularak 27.330.800.000 TL (sözkonusu zamanda yaklaşık 17,000 Euro) tazminat ödemiştir.

Makamlar, sonradan Çiğli İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne 1 Temmuz 2003 tarihinde ödenen miktarın gerçek borç miktarına tekabül etmediğini, başvurularak sözkonusu miktara ilaveten 1.483.874.000 TL (yaklaşık 900 Euro) ödenmesi gerektiğini bildirmiştir. 12 Ekim 2004 tarihinde, Çiğli İlçe Emniyet Müdürlüğü'ne bu miktarı icra dairesi tarafından belirlenen banka hesabına aktarmıştır. Bununla birlikte, havale belgelerinde alıcının isminin veya herhangi bir referans numarasının bulunmaması nedeniyle, banka başvurularak bilgilendirememiştir. Sonuç olarak 2 Kasım 2006 tarihinde başvurularak avukatına ödeme yapılmıştır.

HUKUK

I. AHSNIN 2. MADDESİNİN İHLALİ EDİLMİŞTİR

Başvurunu, mayından zarar görmesini engellemek adına makamlar tarafından yeterli önlem alınmadığı ve davanın koşullarına ilişkin etkili bir soruşturma yapılmadığı konusunda şikâyetçi olmuştur. Sözkonusu şikâyetler AHSN'in 2. maddesi kapsamına girmektedir. Hükümet, bu iddiaya itiraz etmiştir.

Hükümet, başvurunun altı ay kuralına uymadığını gerekçesiyle şikâyetin kabuledilemez olduğunu ileri sürmüştür. Hükümet, Diyarbakır 1. Asliye Ceza Mahkemesinin kararını açıkladığı 4 Aralık 1997 tarihinden itibaren altı ay içerisinde başvurunun başvuruda bulunmuş olması gerektiğini belirtmiştir.

Başvurunu, Diyarbakır 1. Asliye Ceza Mahkemesi kararının kendisine tebliğ edilmediğini ileri sürmüştür. Başvurunu, ayrıca, henüz bacasını kaybetmiş ve daha 11 yaşında iken askerler hakkında suç duyurusunda bulunmanın kendisi için imkansız olduğunu iddia etmiştir.

A HM, ilk olarak, Hükümetin 2. maddenin uygulanabilirli ine itiraz etmedi ini kaydeder. A HM, her halukarda, dö enen mayının ve sonradan gerçekle en patlamanın öldürme potansiyeline sahip oldu u ve ba vuranın hayatını tehlikeye attı ı gerekçesiyle, ba vuranın patlamadan sonra ans eseri hayatta kalmasının, A HMyi sözkonusu ikayeti A HSnin 2. maddesi kapsamında incelemekten alıkoymadı ını belirtir (mutatis mutandis, Makaratzis / Yunanistan, no. 50385/99; Osman / Birle ik Krallık, Hüküm ve Karar Raporları 1998-VIII; Ya a / Türkiye, Raporlar 1998-VI).

A HM, ba vuranın yaralanmasına sebep olan mayının Savunmacı Hükümet bünyesindeki askeri güçler tarafından dö endi i konusunun taraflar arasında ihtilaflı olmadı ını kaydeder. Bu nedenle, A HM, çok sayıda sivil ve çocu un ya amını etkileyen ve insanların hayatını kaybetmesine neden olan mayınlar gibi insanlık dı ı ve ayırım yapmayan silahların dö enmesinin kasıtlı bir öldürücü güç kullanımı anlamına geldi i kanaatindedir. Bu itibarla, sözkonusu davaya uygulanabilir ilkeler, A HSnin 2. maddesinde yer alan negatif yükümlülükle ilgili olarak A HM içtihadında geli tirilenlerdir.

Bu ba lamda, ya am hakkı ihlalleri, yalnızca ma durun yakınlarına tazminat ödenmesi yönünde verilen bir kararla telafi edilemez (Nikolova ve Velichkova / Bulgaristan, no. 7888/03; Leonidis / Yunanistan, no. 43326/05; Amaç ve Okkan / Türkiye, no. 54179/00).

Bu nedenle, A HM, ba vuranın ikayetine ili kin olarak yeterli telafiyi sa layabilecek iç hukuk yolunun cezai kovu turma oldu unu, ancak sözkonusu kovu turmanın 4 Aralık 1997 tarihinde (ba vuru öncesindeki altı aydan daha uzun bir sürede) sonlandırıldı ını kaydeder.

A HM, ba vuranın tazminat elde etme amacıyla ba lattı ı idari kovu turmanın altı aylık sürenin i leyi ini etkilemedi i kanaatindedir. A HM, Türkiyedeki idare mahkemeleri tarafından terör eylemleri sonucu veya terörle mücadele sırasında zarar gören ki ilere tazminat ödenmesine hükmedilirken benimsenen ve hatasızlı a dayanan bir ilke olan sosyal risk ilkesi temel alınarak ba vurana tazminat ödenmesine karar verildi ini kaydeder. A HM, 2. madde davalarında, sorumluların tespit edilmesini ve cezalandırılmasını sa lamadı ı gerekçesiyle, hatasızlı a dayanan bu tazminat usulünün etkilili ini sürekli olarak reddetmi tir.

Ba vuranın 2004 yılına kadar cezai kovu turmanın sonucundan haberdar olmadı ı yönündeki iddiasıyla ilgili olarak, A HM, cezai soru turmanın hala devam etti i 1997 yılında, ba vuran ile ailesinin tazminat davası süresince, ara tırma yapabilecek, cezai soru turmanın sonucunu ö renebilecek ve karar tarihinden itibaren altı ay içerisinde müvekkillerinin A HMye ba vurması konusunda tavsiyede bulunabilecek bir avukat tarafından temsil edildiklerini kaydeder. Ayrıca, cezai soru turma dosyası Diyarbakır dare Mahkemesinin elinde olup ba vuran ile avukatı sözkonusu dosyaya ula bilirdi. Bununla beraber, ne ba vuranın ne ailesinin ne de avukatın cezai soru turmanın varlı ından veya sonucundan haberdar olmak için gerekli çabayı göstermedikleri anla ılmaktadır (mutatis mutandis, Seyithan Aydın / Türkiye, no. 71998/01).

Yukarıda anlatılanlar ı ında, A HM, ba vuranın A HSnin 2. maddesi kapsamındaki ikayetiyle ilgili olarak altı ay kuralına uymadı ı kanaatindedir. Bu nedenle, A HSnin 35. maddesinin 1. ve 4. paragrafları uyarınca ba vurunun bu kısmı reddedilmelidir.

II. A HSN N 3. VE 13. MADDELER N N HLAL ED LD DD ASI

Ba vuran, 16 Mayıs 2005 tarihinde A HMye gönderdi i mektubunda, ilk defa A HSnin 3. ve 13. maddeleri uyarınca ikayette bulunmu tur. Hükümet, sözkonusu ikayetlere itiraz etmi tir.

A HM, bu ikayetlerin yerel mahkemelerce yürütülen yargılamanın sonuçlanmasının ardından altı ayı a kın bir süre boyunca, 2005 yılına kadar dile getirilmedi ini kaydeder.

A HM, altı ay kuralına uyulmadı ı gerekçesiyle, sözkonusu ikayetlerin de A HSnin 35. maddesinin 1. ve 4. paragrafları uyarınca reddedilmesi gerekti ine karar verir.

III. YARGILAMA SÜRES N N UZUNLU U NEDEN YLE A HSN N 6/1 MADDES N N HLAL ED LD DD ASI

Ba vuran, idari yargılamanın makul bir süre içerisinde tamamlanmadı ı konusunda ikayetçi olmu ve bu ikayetini A HSnin 6. maddesine dayandırmı tır.

A. Kabuledilebilirlik

A HSnin 35/3 maddesi uyarınca bu ikayetin açıkça dayanaktan yoksun olmadı ını kaydeden A HM, ayrıca ba ka açılardan bakıldı ında da kabuledilemezlik unsuru bulunmadı ını tespit eder. Bu nedenle ikayet kabuledilebilir niteliktedir.

B. Esas

Ba vuran, idari yargılama süresinin A HSnin 6/1 maddesinde öngörülen makul süre artına uymadı ı konusunda ikayetçi olmu tur.

Hükümete göre, aslına bakıldı ında makul bir süre içerisinde tamamlanan yargılama sırasında a ırı bir gecikme ya anmamı tır.

A HM, dari Yargılama Usulü Kanununun 13 maddesine göre, idari eylemlerden hakları ihlal edilmi olanların idare mahkemelerinde tazminat davası açmadan önce, ilgili idareye ba vurarak gördükleri zarar için tazminat talebinde bulunmaları gerekti ini kaydeder. Bir ba ka deyi le, do rudan makamlara ba vurarak tazminat talebinde bulunmak, idari dava açmak için zorunlu bir önko uldur. Sözkonusu davada, ba vuran 26 Mart 1997 tarihinde bu ko ulu yerine getirmi tir. A HM, makul süreye ili kin ikayet çerçevesinde sözkonusu yargılama sürecinin 26 Mart 1997 tarihinde ba ladı ını kaydeder. Danı tayın çileri Bakanlı ının temyiz talebini reddetti i 25 ubat 2003 tarihinde yargılama sona ermi tir. Dolayısıyla, yargılama iki a amalı olarak yakla ık altı yıl sürmü tür.

A HM, yargılama süresinin uzunlu unun dava ko ulları dikkate alınarak de erlendirilmesi gerekti ini hatırlatır. Davanın karma ıklı ı, ba vuran ile ilgili makamların tutumu (Pélissier ve Sassi / Fransa, no. 25444/94) ve ba vuran için neyin tehlikede oldu u özellikle göz önünde bulundurulmalıdır (Kudla / Polonya, no. 30210/96).

Yerel mahkemelerin, askeri makamların ihmalkarlı ı sonucu patlamanın ya andı ı iddiasını incelemek yerine sosyal risk ilkesinin uygulanabilirli i için gerekli ko ulların sözkonusu davada mevcut olup olmadı ını de erlendirmelerini özellikle göz önünde bulunduran A HM, dava konusunun karma ık olmadı ı kanaatindedir. Öte yandan, ba vuran ile ailesinin yerel mahkemeler önünde dile getirdikleri maddi zorlukları göz önünde bulunduran A HM, dava konusunun ba vuran için önem arz etti i kanaatindedir.

Hükümetin itirazda bulunmadı ı bu gerçe e ra men, yargılama için gerekli titizli in gösterilmedi i anla ılmaktadır. Bu ba lamda, A HM, tarafların görü leri ile cezai soru turma dosyasını talep etmek ve edinmek dı ında, ilk üç yılda Diyarbakır dare Mahkemesi tarafından anlamlı bir harekette bulunulmadı ını gözlemlemektedir. Ayrıca, Danı tayın çileri Bakanlı ının temyiz talebi konusunda karara varması neredeyse iki yılı bulmu tur. Hükümetin ikna edici herhangi bir açıklama yapmaması durumunda sözkonusu gecikmelerin yerel mahkemelerden kaynaklandı ı dü ünülmelidir.

Yukarıda anlatılanlar ı ında, A HM, A HSnin 6/1 maddesinde öngörülen makul süre artının yerine getirilmedi i sonucuna varır. Sonuç olarak, A HSnin 6/1 maddesi ihlal edilmi tir.

IV. 21 ARALIK 2000 TAR HL KARARIN UYGULANMAMASI NEDEN YLE A HSN N 6. MADDES LE 1 NO.LU PROTOKOLÜN 1. MADDES N N HLAL ED LD DD ASI

Ba vuran, dare Mahkemesinin 21 Aralık 2000 tarihli kararında ödenmesine hükmetti i mebla ın uzun bir süre boyunca makamlar tarafından kendisine ödenmedi i ve bu süre içerisinde de Türkiyedeki yıllık enflasyon oranının çok yüksek oldu u konusunda ikayetçi olmu tur.

Hükümet, ba vuranın iddialarına itiraz etmi tir. Hükümet, A HMnin dikkatini Danı tay kararının 11 Haziran 2003 tarihinde çi leri Bakanlı ına tebli edildi i ve Bakanlı ın 1 Temmuz 2003 tarihinde sözkonusu tazminatı ödedi i konusuna çekmi tir.

A HMnin içtihadına göre, A HSnin 6/1 maddesi, hukukun üstünlü ünü kabul eden devletlerde, nihai ve ba layıcı kararların, taraflardan birinin zararına etkisizlik do urmayacak ekilde uygulanmasını gerektirir. Buna göre, bir yargı kararının uygulanması engellenemez, geçersiz kılınamaz veya gereksiz yere geciktirilemez (Hornsby / Yunanistan, Raporlar 1997-II; Burdov / Rusya, no. 59498/00).

A HM, dari Yargılama Usulü Kanununun 28. Maddesine göre, Diyarbakır dare Mahkemesi kararının temyiz a amasında incelenmesinden ve kesinlik kazanmasından önce dahi çi leri Bakanlı ının sözkonusu karara uyma yükümlülü ünün bulundu unu kaydeder.

Bununla birlikte, A HMnin yerle ik içtihadına göre, Sözle meye Taraf Devletlerin yerel mahkeme kararlarını uygulama yükümlülü ü yalnızca nihai ve ba layıcı kararları kapsamaktadır. Bu davada, ba vuran, Diyarbakır dare Mahkemesinin kararı kesinle meden sözkonusu kararın uygulanmadı ı konusunda ikayetçi olmu tur. Hükümet tarafından belirtildi i üzere, çi leri Bakanlı ı Danı tay kararının kendilerine tebli edilmesinden yakla ık üç hafta sonra ba vurana gerekli tazminatı ödemi tir. A HM, Hükümetin A HSnin 6. maddesinde öngörülen yükümlükleri yerine getirdi ine karar vermi tir.

Benzer ekilde, A HSnin 1 No.lu Protokolünün 1. maddesi uyarınca, Diyarbakır dare Mahkemesinin kararında hükmedilen tazminat, bu karara kar ı yapılan temyizcin Danı tay tarafından incelenmesinden önce mâmelek olarak z. addedilemez. Yukarıda belirtildi i gibi, çi leri Bakanlı ı Danı tay kararının kendilerine tebli edilmesinden üç hafta sonra ba vurana gerekli tazminatı ödemi tir.

Yukarıda anlatılanları göz önünde bulunduran A HM, A HSnin 35. maddesinin 3. ve 4. paragrafları uyarınca açıkça dayanaktan yoksun oldukları gerekçesiyle bu ikayetlerin reddedilmesi gerekti i sonucuna varır.

V. A HSN N 41. MADDES N N UYGULANMASI

A HSnin 41. maddesine göre:

Mahkeme i bu Sözle me ve protokollerinin ihlal edildi ine karar verirse ve ilgili Yüksek Sözle meci Tarafın iç hukuku bu ihlali ancak kısmen telafi edebiliyorsa, Mahkeme, gerekti i takdirde, hakkaniyete uygun bir surette, zarar gören tarafın tatminine hükmeder.

A. Tazminat

Ba vuran, maddi tazminat olarak 60,000 Euro, manevi tazminat olarak 50,000 Euro talep etmi tir.

Hükümet, bu taleplere itiraz etmi tir.

Tespit edilen ihlalle talep edilen maddi tazminat arasında illiyet bağı bulunmadığını kaydeden A HM sözkonusu talebi reddeder. Öte yandan, A HM, başvurana manevi tazminat olarak 4,000 Euro ödenmesine karar verir.

B. Yargılama masraf ve giderleri

Başvuran, ayrıca, yerel mahkemeler önünde yapmış olduğu yargılama masraf ve giderleri için 6,400 Euro, A HM önündeki yargılama giderleri için ise 2,700 Euro talep etmiştir. Başvuran, sözkonusu taleplerini desteklemek üzere, avukatının bu dava için kaç saat çalıştığını gösteren bir döküm sunmuştur.

Hükümet, başvurunun yargılama masraf ve giderlerine ilişkin taleplerinin dayanaktan yoksun olduğunu iddia etmiştir.

A HMnin içtihadına göre, bir başvuran gerçekliğini ve gerekli olduğunu kanıtladığı makul miktarlardaki yargı giderlerini elde edebilir. A HM, sözkonusu davada, elindeki bilgiye ve yukarıdaki ölçütlere dayanarak, başvurunun Avrupa Konseyinden adli yardım olarak aldığı 850 Euro düzülerek yargılama masraf ve giderlerinin tamamı için başvurana 2,000 Euro ödenmesine karar verir.

C. Gecikme Faizi

Gecikme faizi Avrupa Merkez Bankasının marjinal kredi kolaylıklarına uyguladığı faiz oranına üç puanlık bir artış eklenerek belirlenecektir.

BU GEREKÇELERE DAYANARAK, A HM

1. 1e6 oyla idari yargılama süresinin uzunluğuna ilişkin olarak A HSnin 6. maddesi uyarınca yapılan ikayetin kabuledilebilir olduğu, başvurunun geri kalan kısmının kabuledilemez olduğu;

2. Oybirlik ile yargılamanın uzun sürmesi nedeniyle A HSnin 6/1 maddesinin ihlal edildiğine;

3. Oybirlik ile

(a) A HSnin 44. maddesinin 2. paragrafı gereğince kararın kesinleştiği tarihten itibaren üç ay içinde, ödeme tarihindeki döviz kuru üzerinden Türk Lirasına çevrilmek üzere ve her türlü vergi ve kesintiden muaf tutularak Savunmacı Hükümet tarafından başvurana manevi tazminat olarak 4,000 Euro (dört bin Euro), yargılama masraf ve giderleri için adli yardım olarak ödenen 850 Euro düzülerek 2,000 Euro (iki bin Euro) ödenmesine;

(b) Yukarıda belirtilen üç aylık sürenin sona erdiği tarihten itibaren ödemenin yapılmasına kadar, Avrupa Merkez Bankasının o dönem için geçerli olan marjinal kredi kolaylığı oranının üç puan fazlasına eşit oranda basit faiz uygulanmasına;

4. Adil tatmine ilişkin diğer taleplerin reddedilmesine karar vermiştir.

Bu karar ngilizce olarak hazırlanmış ve A HM çtüzü ünün 77. maddesinin 2. ve 3. paragrafları gereğince 13 Ekim 2009 tarihinde yazılı olarak bildirilmiştir. (σσ)